

Súd: Okresný súd Bratislava V
Spisová značka: 3T/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1520010246
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. René Štepánik
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2020:1520010246.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V samosudcom JUDr. René Štepánikom na hlavnom pojednávaní dňa 18.06.2020 v Bratislave

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

Mgr. T. D., XX.XX.XXXX v K., r.č. XXXXXX/XXXX, bytom D. XX,
C.

s a u z n á v a v i n n ý m, ž e

dňa 09.11.2019 v čase asi o 13.20 hod. v Bratislave na Einsteinovej ulici v podzemnej garáži OC Aupark na parkovisku vyhradenom pre osoby zdravotne ťažko postihnuté - ZŤP, počas kontroly predložil hliadke Policajného zboru parkovací preukaz pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím č. 120874 na meno T. D., vydaný ÚPSVaR Topoľčany v neuvedený deň, platný neobmedzene a preukaz fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím č. 139053 na meno T. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, vydaný ÚPSVaR Topoľčany dňa 07.05.2012, ktoré vykazovali známky nepravosti, nakoľko menovaný má trvalý pobyt v Bratislave, pričom kriminalisticko - expertíznym ústavom Policajného zboru Bratislava, odborom prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, bolo odborným vyjadrením č. PPZ-KEU-BA-EXP-2019/14277 zistené, že predložený doklad, parkovací preukaz pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím má rozdielny spôsob vyhotovenia údajov na lícnej a rubovej strane, následným preverovaním ÚPSVaR Topoľčany bolo zistené, že obvinený nie je ÚPSVaR Topoľčany ani iným úradom uznaný ako fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, taktiež nie je oprávneným držiteľom preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, nie je ani oprávneným držiteľom parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím, nikdy nepodal žiadosť o posúdenie a jeho zdravotný stav ani nikdy nebol posúdený na účely priznania štatútu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, na účely parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím, ani na účely kompenzácií a tieto doklady mu ani nikdy neboli vydané,

teda

sfaľšovanú verejnú listinu použil ako pravú,

čím spáchal

prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 odsek 1 Trestného zákona.

Za to sa
odsudzuje:

Podľa § 352 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2, § 56 ods. 1, ods. 2, § 57 ods. 1 Tr.zák., k peňažnému trestu vo výške 5 000,- € (päťtisíc Eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr.zák., súd ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného Mgr. T. D., svedka B. K., na základe návrhu procesných strán, prečítanej výpovede svedka Mgr. A. E. z prípravného konania, prečítaním a oboznámením spisového materiálu.

Obžalovaný Mgr. T. D. spáchanie skutku poprel. Ako trénera reprezentácie hoc Topoľčanoch kontaktoval neznámy muž ohľadom zdravotnej rady a spýtal sa ho, či nemá záujem o taký preukaz. Obžalovaný záujem prejavil, vyplnil tlačivá, doniesol fotografie a muž mu po mesiaci odovzdal preukaz. Myslel si, že preukaz je vydaný oficiálnym spôsobom. Nadobudol ho pred 8-9 rokmi. Pred žiadnou komisiou na posúdenie zdravotného stavu obžalovaný nebol. Nemá priznaný štatút invalidnej osoby, čiastočne invalidnej osoby alebo osoby so znížením pracovných schopností .

Obžalovanému boli predložené k nahliadnutiu fotokópie preukazov - parkovací preukaz pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím a preukaz fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím (čl. 27-28 spisu), ku ktorým sa obžalovaný vyjadril, že na nich nie sú jeho podpisy. Na otázku, že napriek tomu, že tam nie sú jeho podpisy, či si stále myslel, že doklady sú legálne vydané obžalovaný odpovedal „pán mi povedal, keďže tie doklady boli zaliate, že to musel podpísať namiesto mňa pred zaliatím“. Na otázku, či obžalovaný dal tomu mužovi plnú moc na vybavenie dokladov a či v súvislosti s tými tlačivami pre toho pána obžalovaný navštívil notára, alebo nejaký orgán, ktorý by potvrdil jeho podpisy, obžalovaný odpovedal, že sa nepamätá.

Z prečítanej výpovede obžalovaného z prípravného konania (odstránenie rozporov vo výpovediach) vyplýva, že obžalovaný určite nebol u notára potvrdzovať podpis pre doklady.

Svedok K. - pracovník Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Topoľčany vypovedal, že obžalovaný má trvalé bydlisko v Bratislave, keby aj prišla žiadosť do Topoľčian, musela by byť odstúpená do miesta trvalého bydliska. Preukaz možno vystaviť len na základe lekárskeho potvrdenia, kde musí byť predložený zdravotný stav osoby, ktorá musí preukazovať aspoň 50 % postihnutia a musí to byť medicínsky zdokladované. K preukazom svedok uviedol, že nie je to jediný preukaz, ktorý sa od nich dostal preč, nemajú informáciu, cez ktorú osobu to išlo, preukazy neboli úradne vydané. K vydaniu preukazov svedok uviedol: „ak“ (žiadateľ) „podá žiadosť písomne a doloží všetky lekárske nálezy, začína proces, doklady sa predložia posudkovému lekárovi, ktorý ich vyhodnotí, potom sa rozhodne o vydaní preukazov, klient musí prísť preukazy podpísať osobne, preukazy sa zaevidujú jednak počítačovo, jednak v papierovej podobe“.

Z prečítanej výpovede svedka Mgr. A. E. z prípravného konania vyplýva, že s kolegom hliadkovali v OC Aupark a videli obžalovaného prichádzať k vozidlu Audi Q8, ktorého sa rozhodli skontrolovať, či je držiteľom parkovacieho preukazu pre osoby so zdravotným postihnutím, nakoľko parkoval na vyhradenom mieste. Na výzvu policajtov obžalovaný mimo iné predložil parkovací preukaz pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím na jeho meno a preukaz fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím na jeho meno. Na oboch preukazoch bolo uvedené, že sú vydané Úradom práce sociálnych vecí a rodiny v Topoľčanoch, čo u policajnej hliadky vzbudilo podozrenie, lebo obžalovaný mal trvalý pobyt v Bratislave. Policajti to na mieste preverovali a zistili, že preukazy v zozname držiteľov parkovacích preukazov absentovali.

Z odborného vyjadrenia Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ vyplýva, že preukazy majú technické atribúty originálu.

Zo správy úradu práce sociálnych vecí a rodiny Topoľčany je zrejmé, že Mgr. T. D. nie je podľa informačného systému ich úradom ani iným úradom uznaný ako fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím. Nie je oficiálnym a oprávneným držiteľom preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ani držiteľom parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím.

Z analýzy kamerového systému garáže OC Aupark je zrejmé, kedy a kde - na vyhradenom mieste pre osoby zdravotne ťažko postihnuté, obžalovaný T. D. s vozidlom Audi Q8 zaparkoval, kedy k vozidlu prišla policajná hliadka a kedy sa k nemu vrátil obžalovaný.

Obžalovaný Mgr. T. D. bol 3x postihnutý pre priestupok. Doposiaľ súdne trestaný nebol.

Po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení dôkazov dospel súd k týmto záverom:

Obžalovaný Mgr. T. D. je bývalým reprezentačným trénerom hádzanej a súčasným manažérom hádzanárskeho zväzu. Má vysokoškolské vzdelanie a dlhoročný trvalý pobyt v Bratislave. Tieto fakty súd uvádza preto, že je z nich zrejmé, že nie je osobou, ktorá by dlhodobo žila mimo civilizácie a reality na Slovensku a musí mu byť zrejmé, akým spôsobom sa doklady vybavujú. Obhajobu obžalovaného, že to nevedel, súd považuje za vyslovene účelovú. Faktom však je, že predmetné doklady, nesú známky pravých dokladov, čo by samo o sebe vyvíňovalo obžalovaného pre jeho nevedomosť, že pravé nie sú. Spôsob ich zabezpečenia, ako ho popisuje obžalovaný, bez overených podpisov, osobného vybavovania, dôvodnosti a zdokladovania, že je ťažko zdravotne postihnutou osobou, jednoznačne nasvedčujú vedomosti obžalovaného o tom, že nielen, že sa takéto doklady takto nevybavujú, ale že na ne nemá nárok. Argument, že doklady sa dnes dajú vybrať i mimo miesta bydliska, súd nepresvedčil, pretože tomu tak nebolo pred 8-9 rokmi, kedy tieto doklady obžalovaný nadobudol. Ak by napriek tomu súd pripustil akúkoľvek nevedomosť obžalovaného o legálnom nadobudnutí takýchto dokladov v zmysle tézy in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obžalovaného, je tu jeden moment, ktorý všetku obhajobu obžalovaného jednoznačne vyvracia. Je ním odpoveď obžalovaného na otázku pravosti jeho podpisov na predmetných dokladoch. Ak sám obžalovaný priznal, že podpisy na dokladoch nie sú jeho, a že ich vytvoril neznámy muž, ktorý mu doklady vybavoval, pred zaliatím dokladov do ochranného obalu, je tým jednoznačne preukázané, že falšovaný (a teda falošný) podpis hoci aj na inak pravých dokladoch, činí tieto doklady falšovanými, a teda ich používanie pri parkovaní a preukazovanie sa nimi policajtom pri neoprávnenom parkovaní na vyhradenom parkovisku pre osoby zdravotne ťažko postihnuté (príslušná dopravná značka), napíňa znaky skutkovej podstaty prečinu, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným.

Súd už len podotýka, že ak aj parkoval obžalovaný na vyhradenom parkovisku pre vozidlá osôb s ťažkým zdravotným postihnutím, ak by tieto preukazy policajtom nepredložil, dopustil by sa „len“ priestupku a nie trestného činu, ktorým ho súd uznal vinným.

Pri rozhodovaní o treste súd nezistil žiadnu z poľahčujúcich ani priťažujúcich okolností.

Súd konštatuje, že pôvodne bolo vo veci rozhodnuté trestným rozkazom zo 6.5.2020, ktorým pri uznaní viny bol obžalovanému (vtedy obvinenému) uložený peňažný trest 4000 Eur a pre prípad úmyselného zmarenia jeho výkonu, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace. Vtedy pri ukladaní trestu súd vzal do úvahy poľahčujúcu okolnosť § 36 písm. I/ Tr.zák. - priznanie a oľutovanie skutku pri výsluchu v prípravnom konaní. Po podanom odpore obvineným, na ktorom zotrval i na hlavnom pojednávaní, bol trestný rozkaz zrušený, pričom pri novom rozhodovaní samosudca nie je viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerom trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze. Napriek tomu z logickej veci vyplýva, že každý automaticky porovnáva pôvodno a znovu uložený trest pri identickej vine. Tu súd pripomína, že oproti pôvodne uloženému peňažnému trestu 4000 Eur, súd uložil obžalovanému peňažný trest 5.000 Eur, a to preto, že pôvodne ukladaný trest bol odrazom poľahčujúcej okolností v čase vydania trestného rozkazu - priznanie a oľutovanie skutku obžalovaným - § 36 písm. I/ Tr.zák., ktorá pre postoj obžalovaného na hlavnom pojednávaní bradá do úvahy súdom nebola, čo našlo odraz v inom, než pôvodne uloženom treste a to treste peňažnom vo výmere 5000 Eur, ktorý zohľadňuje a to ako trest z druhov trestov najmiernejší, všetky okolnosti spáchaného trestného činu obžalovaným. Tento

druh trestu súd uložil obžalovanému napriek jeho tvrdeniam, že ako manažér reprezentácie hádzanej zarába len 500 Eur mesačne, pretože majetkové pomery obžalovaného, spoluvlastníctva bytu, možnosť prenajmania, inak drahého auta Audi Q8 umožňujú reálny výkon tohoto trestu (ak je aj auto vedené ako sponzorské i tak prináša majetkový benefit obžalovanému jeho užívaním).

Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní tri mesiace.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do pätnástich dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Bratislava V k sp. zn. 3T/31/2020.